

Jaroslav Petr

Staré věci

I.

"Krev nebo sex?" zeptal se Chodec.

"Krev!"

Awadovi se ulevilo. Doufal, že si Fatima vybere nakládačku. Nezklamala. Byl na sestru pyšný. Většina holek měla silné řeči, ale když došlo na věc, dostaly strach a radši souložily s celým gangem.

"Krev? Máš ji mít," usmál se Chodec a praštil Fatimu pěstí do obličeje.

Padla jako podťatá. Pokusila se vstát, ale přiskočil k ní Džabar a nakopl ji do žeber. Napřahoval k dalšímu kopanci a Awad se držel, aby toho hajzla nesejmul.

"Ne, Džabare!" křikl v poslední chvíli Chodec. "Jde nám přece vo to, abysme jí projevili svoji lásku."

Džabar stál nad Fatimou a ztěžka oddychoval. Těšil se, že si s Fatimou užije a sklaplo mu. Když nemohl mít, co chtěl, byl schopen zabít.

Chodec chytil Fatimu za vlasy a zdvihl ji na nohy. Stála nejistě, civěla nepřítomně před sebe a z úst a nosu jí tekla proudem krev. Jeden po druhém k ní přistupovali členové gangu. Každý ji dal ránu. Fatima stála a držela jako fackovací panák.

Práskač Fretka, kterého se všichni báli, protože ho podezírali ze styků s policií, jí zasadil bolestivou ránu hřbetem ruky, po které jí začalo natékat oko tak, že přestávala vidět. Malý Julio si dal také záležet. Moc dobře si ještě pamatoval, jaký strach prožíval při přijímání do gangu. Ani holky ji nešetřily. Samy neměly při přijímání do gangu dost odvahy, aby vydržely výprask, a teď se cítily zahanbené.

Awad vyťal Fatimě facku přes celou tvář. To byla poslední rána.

"Teď jsi géčko. Teď jsi člen Chodcova gangu," řekl Chodec a podal ji modrý šátek. "Gang je s tebou. Napořád je s tebou. Modrá tě nikdy neopustí a ty nikdy neopustíš modrou. Vem si naši lásku."

Objal ji a po modrém tričku se mu rozmázla její krev a slzy. Ostatní členové gangu k ní přistupovali jeden po druhém a tiskli ji k sobě. Džabar ji objal se zjevnou nechutí a hned ji od sebe odstrčil. Nakonec ji objal Awad.

"Bylas skvělá, ségro. Skvělá."

Vytáhl z kapsy plastickou láhev a odšrouboval z ní uzávěr.

"Cvakni si. Uvidíš, že to přestane bolet."

Opatrně přiložila hrdlo láhve ke rtům a polkla. Alkohol jí sežehl rozbitá ústa. Cítila, jak jí do sevřeného žaludku stéká žhavá vlna prvního doušku, a udělalo se jí líp. Lačně si přihnula ještě jednou, ale Awad jí odtrhl láhev od úst.

"Neblni, ať se nevožereš. Jinak budou takový parchanti jako Džabar tvrdit, žeš byla nadraná předem, protože ses bála vejprasku. Bylas skvělá, tak si to nezvorej."

Zkusila se na něj usmát. Z nosu se jí znovu spustila krev.

II.

Stáli na okraji magistrály.

"Ted' něco uvidíš," zašeptal Awad Fatimě. "Ted' uvidíš, proč jsme nejlepší gang ve městě. To, co umí Chodec, nedokáže nikdo. Nikdo. Kam se na nás hrabou Ptáci nebo Krysy. Nikdo z nich nemá takovýho chodce."

Chodec se opatrně přehoupl přes svodidla a bosýma nohama se brouzдал rozpáleným, mastným prachem krajnice. Nekonečný řetěz aut se řítíl kolem něj. Padal soumrak a rudá zář koncových světel aut se tetelila v žhavém vzduchu nad silnicí.

Awad přistoupil až ke svodidlům. Ze silnice na něj dýchalo vedro a pach výfukových plynů.

Chodec si pomalými, téměř obřadnými pohyby uvázal modrý šátek přes oči.

"Staré věci patří na smetiště," vysvětloval Awad. "Podle mě je blbost střílet se s Ptákama nebo s Krysama. Je to pitomost, aby se gangy vybíjely navzájem. Z toho maj prospěch jen poldové. Usnadňujem jim to a nahráváme starějm věcem. Měli bysme se soustředit na starý věci. A poslat jich na smetiště co nejvíc. Vobčas si takhle stoupnu na okraj magistrály a tu a tam zmáčknu čipovou pistoli. Jen tak, ze srandy. To bys nevěřila, co to udělá, když se střelím... Taky si práskneš."

"Já... já nevím... to je přece... ty lidi... starý věci za nic nemůžou..."

"Drž hubu!" okřikl ji. "Ted' jsi géčko, tak seš v tom s náma! Kdyby se kdokoli z nás dostal do průseru, je to i tvůj průser!"

Brada se jí roztřásla.

"Neboj. Tohle je něco jinýho," chlácholil ji. "Chodec jim dává šanci. Moc velkou šanci. Ale na něj nemaj," dodal za chvíli. "Než přišel Chodec, byl nejlepší Cristian Kerkvliet. Dokázal přejít osm proudů třetí východní. Na smetiště dostal šestadvacet starějch věcí. Ale na Chodce by neměl. To je úplně jiná kvalita."

Chodec se chvíli pomalu a vláčně pohupoval ze strany na stranu. Nasával do sebe rytmus jedoucích automobilů. Jako šelma chystající se k útoku. Pak vkročil mezi jedoucí auta. Ozval se divoký ryk klaksonů, skřípění brzd, třeskot rozbitého skla a bortících se plastů. Chodec procházel vřavou napůl tanečním krokem. Na okamžik se zastavil, pak popoběhl několika drobnými kroky a znovu se zastavil. Kolem něj se míhala auta, vzduchem létaly kusy plastových karoserií.

"Kristepane," zašeptal Awad. "Vidíš to? Jak Ježíš kráčejí po vodách."

Chodec líně protáhl krok a za jeho patami projela s ohlušujícím houkáním mohutná vega, drtící pod předním nárazníkem křehkou karoserii laciného asijského vozu. Zastavil se s lehkým zhoupnutím v kolenou a projíždějící kamión se mu musel otřít postranicí o tvář. Jako kdyby se řídil šestým smyslem, proplétal se Chodec stále ještě bez úhony pekelnou vřavou devítiproudé magistrály. Někteří řidiči se na něj pokusili najet. Jednomu vozu se Chodec dokázal poslepu vyhnout, druhý se srazil s nákladákem z vedlejšího jízdního pruhu.

Chodec klopýtl. Aby neupadl, popošel vrávoravě o tři kroky vpřed. Klesl na kolena a místem, na kterém ještě před okamžikem váhal s dalším krokem, se v divokých kotrmelcích přehnal vůz, z jehož oken šlehaly plameny. Vstal a pokračoval v tanci napříč silnicí. Nakonec se přehoupl přes svodidla na druhé straně magistrály a zmizel v bujně vegetaci dělicího pásu. Z dálky zazníval sílící jakot sirén policejních vozů, hasičů a sanitek.

Ve světle zapadajícího slunce, přisvíceném rudými záblesky hořících automobilů, se Awad díval na následky řetězové srážky. Viděl vrásčitou tvář muže uvězněného v hořícím autě.

Obličej rychle ztrácel kontury stažené hrůzou a měnil se v černou, nehybnou masku. Zahlédl přední sklo luxusní limuzíny zalité krví, po němž bezcílně šátraly ohořelé kovové prsty ochabujících rukou. Ještě se pokochal pohledem na muže napůl visícího ze změti trosek a nevěřícně civícího skelným pohledem na čipy, které mu vyhřezly z mozku do louže vyteklého oleje. Pak jako kdyby se probral z deliria.

"Hele, ségra, za chvíli se to tu bude hemžit policajtima. Zdrháme!" křikl, popadl Fatimu za ruku a dal se do běhu.

III.

V kuchyni u výlevky smýval Awad opatrně Fatimě zaschlou krev z obličeje a lepil jí rány regenerační páskou. Koutkem oka sledoval televizní zpravodajství. Pane bože, to jim to trvá, než tam dají ten mazec na osmé severní. Měl docela fajn pocit, že byl u toho a ví víc než všichni, kdo teď večer ještě civí na obrazovku.

"Bude to dobrý. Tady nad vokem budeš mít možná malou jizvu, ale to se schová ve vobočí."

Fatima potáhla z marihuanové cigarety.

"Ale já bych chtěla mít jizvu!"

Awad se jen uchechtl.

"Chtělo by to led, jinak na to voko zejtra vůbec nebudeš vidět."

Otevřel ledničku.

"Doprčic, ta matčina stará věc si určitě zase nacpala všechnen led do chlastu. Musí ti stačit mokrá utěrka. To je taky..."

"Je tu někdo?" ozval se za Awadovými zády uplakaný hlas.

Rašid stál bos, v noční košili na prahu kuchyně a rozespalýma očima mžoural na starší sourozence. Vlasy měl rozčuchané a po tváři se mu koulely slzy. V ruce svíral dětskou pistolku.

"Jdi si lehnout, brácho," utrl se na něj.

"Nemůžu spát," zafňukal. "Mámu něco bolí, hrozně tam ve svém pokoji nařiká a vzdychá. Šel jsem za ní, ale má zamčeno."

"Ty si blbej," povzdychla si Fatima. "To je tam s tou starou věcí, co si přivedla večer, ne?"

"A jo," přikývl Rašid, jako kdyby chápal, o co jde.

"Tak slyšel jsi? Mazej si lehnout!"

Rašid s fňukáním odcapkal pryč.

"Kdy to tu mámu pustí. Mám pocit, že sbalí první starou věc, na kterou narazí. Kdyby ten starej přišel za tebou, tak víš, co máš dělat?"

"Se neboj. To by si moh zkusit."

Na obrazovce se objevil reportér s dramatickým výrazem ve tváři. Za ním se tyčila hora zmuchlaných plastových karoserií. Scénu osvětlovaly majáky sanitek a policejních a hasičských vozů. Zvukaři nechávali zaznívat do komentáře i kvílení sirén, ale dělali to decentně, aby umožnili reportérovi dramaticky tlumit hlas.

"No konečně," ulevil si Awad. "Típní to máro a běž spát. Já se ještě podívám, co vo tom nakecaj," řekl Awad a usadil se u televize.

"Na magistrále dnes zahynulo pětasedesát lidí..."

"Wau!" zaječel Awad.

"...osmašedesát bylo zraněno těžce a dvě stě osmnáct lehce. Jde s vysokou pravděpodobností o akci takzvaného Chodcova gangu. Jeden z účastníků nehody vypověděl, že k hromadné srážce došlo poté, co do jízdní dráhy vkročil asi šestnáctiletý chlapec v modrém tričku."

Awada napadlo, jak si mohl někdo v tom fofru všít, jak je Chodec starý.

Na obrazovce se objevila postava v modrém tričku. Počítačový rozklad obrazu jí skryl obličej za šachovnicový vzor.

"Chci zabíjet!" syčel chlapecký hlas sršící nenávistí. "Chci vidět krev, oheň, smrt. Potřebuju to. Je to lepší než kokain, lepší než whisky, lepší než soulož. Když vidím ty nevinný lidi, jak se smazej zaživa, tak prožívám něco tak krásného, že to nedovedu popsat. A starý věci? K čemu tady ještě jsou? Dávno měly být někde na skládce a nezaclánět. Starý věci pátrej na smetiště! Jak dlouho budem čekat, než nám uvolní místo?"

Bylo to perfektní divadlo. Skoro perfektní. To musel Awad uznat. Mělo to jednu vadu. Ten kluk v modrém tričku nepatřil do Chodcova gangu a nejspíš to ani nebylo géčko. Ne že by televizní štáb někoho z dětských gangů nesehnal, kdyby se snažil. Každé géčko by uvítalo možnost říct program svého gangu do kamery. Ale člen Chodcova gangu by mluvil spíš o bídě, v jaké vyrůstá. O tom, že jeho máma nebo táta nemůžou sehnat práci, protože jsou naneštěstí zdraví, nedostali umělé orgány a nemůžou soupeřit výkonností se starými věcmi. Mluvil by o tom, že nedokáže ve škole soupeřit s postiženými spolužáky, kterým musel být do mozku voperován čip. Ti syčáci si zapamatují všechno, co jen jednou zaslechnou, a pamatují si to navždycky. Mluvil by o tom, že sám nemůže sehnat práci, protože není ani tak chytrý ani tak silný jako lidé, kteří mají voperované čipy nebo umělé orgány.

Televizní štáb použil najatého herce. Šlo o to, vybičovat averzi lidí proti Chodcům a proti všem géčkům. To nebylo tak těžké. Zároveň bylo nutné otupit ostří nechuti vůči starým věcem. Ostatně ve správních radách televizních společností seděly zase jen staré věci. Účel svítí prostředky. V téhle bitvě se starými věcmi musí sentiment a poctivá hra stranou. Staré věci to pochopily dávno. Neberou si servítky. Géčkům už to taky došlo.

Vypnul televizi. V tichu slyšel vrzání postele z matčina pokoje. Kristepane, jak tu její starou věc nenáviděl. Ten zájem, ty debilní dotazy na školu, ty trapný snahy povídat si o baseballu.

Koho může ještě dneska zajímat pohled na tlusté chlapy s velkými zadky, kteří tlučou holí do míčku a pak se ho snaží chytit. A už vůbec nechápal, kdo by si chtěl zahrát cokoli se starými věcmi, proti kterým neměl nejmenší šanci na výhru.

Awad se starých věcí bál. Dokázal si představit, co dovedou. Taková vrásčitá věc může mít díky mikročipu v lebce bleskové reakce, díky umělým svalům sílu jako hydraulický zvedák. O to víc je nenáviděl.

IV.

"Vždycky jsem chtěl mít děti," zašeptal do tmy Orgel. Zatáhl z cigarety a její rozžhavený konec mu ozářil vrásčitou tvář.

"S dětma jsou jen starosti," vzdychla Korta. "Kdybys je doopravdy měl, tak bys je

nechtěl."

"Chtěl jsem mít kluka, jako je tvůj Awad nebo Rašíd. Chtěl jsem ho naučit spoustu věcí. Třeba hrát baseball. Na universitě jsem patřil mezi tři nejlepší nadhazovače ligy."

Orgel si masíroval pravé rameno.

"Pak mi odešlo rameno," vzdychl si. "Dostal jsem umělý kloub a k tomu deltový a prsní sval. Zatajil jsem to, ale při zápase proti penartské universitě jsem si nedal pozor. Chytačovi můj nadhoz zlomil zápěstí. Prasklo to na mě. A bylo po kariéře. Měli plnou hubu keců o čistotě sportu. Ve skutečnosti se báli nadhazovače s umělými svaly a dělovým nadhozem."

Kristepane, mít tak tělo plné součástek, povzdychla si Korta. V práci nestačila dvakrát tak starým ženským, které měly to štěstí, že je potkalo pár příhodných nemocí a mohly dostat umělé srdce nebo plíce ze základního zdravotního pojištění. Jen ona byla pořád zdravá. Je to k vzteku. Z práce chodila pokaždé utahaná jako fena a o tom, že by mohla celé noci proflámovat, si mohla nechat jenom zdát. I teď by už měla radši spát. Jinak ráno nevstane. Kdyby sehnala dost peněz, nechala by si nejdřív trochu vylepšit figuru a pak by si dala namontovat pár kvalitních součástek.

"Krátko po tom baseballovém incidentu mě někdo přepadla zmlátil. Zkopali mě. Dostal jsem pak umělé oko a ledvinu. Dneska mám v sobě víc těch hejblat než svých vlastních orgánů. Ale kdybych si mohl stoupnout proti těm nejlepším pálkařům, nedal bych jim šanci."

"Awada baseball nebaví. Nezajímá ho nic než ten jejich blbej gang. Copak to nemůže někdo zakázat? Co dělá policie, co dělá škola, vláda, armáda, protidrogová ústředna? Proč s nima nezatočej? Co z nich bude? Do školy nechoděj..."

"Nikdy jsem si nepředstavoval, že bych měl dceru. Holky nehrajou moc dobrý baseball. Na Fatimu si budu teprve muset zvyknout. I když jsem na to už dost starej."

"Ještě před chvílí jsi na starce vůbec nevypadal," usmála se Korta. "Uštlval bys čtyři mladé kluky, kdyby měli dokázat to, co ty."

"To je přesně to, co mi ti hoši neodpustí. Alespoň do chvíle, než i oni dostanou nějaký ten umělý orgán. Až do té chvíle pro ně budu cizí víc, než kdybych přišel z hvězd."

Korta si položila hlavu na Orgelovo rameno.

"Já tě mám ráda, i když v sobě nic umělého nemám," zašeptala.

Orgel jako kdyby ji neposlouchal.

"Včera v noci jsem se šel podívat na Fatimu, jak spí. Je to zvláštní pohled."

V.

Fatima nemohla usnout. Ležela na zádech a přes oko a přes nos měla položenou mokrou utěrku. Jedním okem civěla do stropu. Hlava se jí motala z marihuany a alkoholu. A taky ze skutečnosti, že je konečně géčko.

Pod polštářem svírala čipovou pistoli. Awad ji koupil na černé burze od překupníka a vyzkoušel ji na vyřazeném počítači, který přivlekl ze skládky. Náplň už byla slabší, ale fungovala spolehlivě.

Fatima se bála starých věcí, které si matka vodila domů. Její nejlepší kamarádku Biamu znásilnil matčin nápadník - také stará věc. Měl kromě jiného i obrovskou penilní protézu a hrozně rád se s ní předváděl. Hrozil Biamě, že ji zabije, jestli něco řekne. Nečekala, až to udělá. Spolykala prášky a pro jistotu si ještě podřezala žíly.

Na chodbě zavrzel plastický panel. Namlouvala si, že je to Awad a jde si lehnout. Jenže Awad se nikdy takhle neplíží, nenašlapuje tak opatrně. Sundala si utěrku z obličeje. Jestli je to ta stará věc...

Dveře se opatrně pootevřely. Proti slabému světlu z chodby zahlédla vysokou, rozložitou postavu. Žhavý konec cigarety ozařoval vrásčitou tvář. Fatima stiskla spoušť čipové pistole.

"Chcípni! Chcípni! Ty starý hnusný prase!" vrískala nepřítomně.

Slyšela Orgelův jekot, prásknutí dveří matčina pokoje, chvatné kroky po schodech, Rašídův vyděšený pláč.

Stále ještě tiskla spoušť.

Orgel se zmítal na zemi v křečích.

Matka jí vytrhla pistoli z rukou.

Fatima si nechala zbraň vzít. Už ji nepotřebovala. Ta stará věc byla vyřízená. Orgelovo tělo sebou přestávalo škubat.

"Cos to udělala! Cos to udělala?" drmolila matka nepřítomně a pak, jako kdyby se probrala z šoku, dala Fatimě facku.

Co to bylo proti ráně od Džabara. Smála se matce do očí.

"Orgele, proboha, Orgele," vzlykala matka.

"To je krámů kvůli troše spálených drátů," ušklíbl se Awad a překročil Orgelovu mrtvolu.

"Udělal ti něco?" zeptal se Fatimy.

Zavrtěla hlavou.

"Zabila ho!" vřeštěla matka.

"Stará věc se nedá zabít. Tu můžeš tak akorát vyhodit do popelnice." odsekl Awad. "Neboj se, Fatimo," obrátil se k vyděšené sestře. "Neudělalas nic špatného. Měl takhle skončit už dávno a ostatní starý věci s ním. Přesluhoval na tomhle světě hezkejších pár let."

"Kde jsi vzala tu čipovou pistoli! "křičela matka. "Kde?" Napřáhla ruku, aby ji znovu praštila.

Awad jí chytil ruku v zápěstí.

"Tak pomalu, mami."

"Co? Ty se mi budeš..."

"Tu pistoli jsem jí dal já. Byla to ta nejrozumnější věc, jakou jsem kdy udělal. Tužil jsem, že to ta věc na Fatimu zkusí a že ty nebudeš proti. Jen aby sis ho udržela..."

"Ty spratku! Co ty o něm víš! Měl vás oba rád. Chtěl být váš táta!"

"Jestli si chtěl pořídit děti, tak to si měl zaskočit do železářství."

Matka plakala a rozmazávala si slzy po tvářích. Došla k telefonu a roztřesenými prsty zkoušela vytočit tři jedničky.

"Ty voláš policajty?" vykřikl Awad nevěřící. "Řeknu jim, co chtěl udělat Fatimě a žes vo tom věděla. Zavřou i tebe!"

"Tak ať!" vykřikla matka.

Awad ještě stále nevěřil, že matka policii zavolá. Se škraloupy, které už měl, by ho čekal

pasták. Spočítají si, že dal pistoli Fatimě, protože tu ještě nemohli zavřít. Zpracoval ji tak, že bylo jen otázkou času, kdy pistoli použije.

"Mami!"

"Chci oznámit vraždu...", odříkávala matka do sluchátka a hlas se jí třásl.

Awad popadl Fatimu za ruku.

"Jdem, ségro."

"Kam bysme šli. Je noc, Awade."

"Jdem pryč, nebo zabiju i ji."

VI.

Na konci noční služby se u stropu policejní služebny válela oblaka cigaretového dýmu promísená s pachem koženého řemení, zbrojního oleje a propocených uniforem. Vůně čerstvé kávy byla příliš slabá, než aby tou směsicí pachů prorazila.

"Šedesát sedm mrtvých. Raněných nepočítaně, rozsekaných aut taky. Dostat toho parchanta do rukou, tak mu zakroutím krkem," povzdychl si Vernet nad ranní svodkou.

"Dostat toho parchanta do rukou, byl bys slavněj, Vernet," uchechl se Selik a hlasitě usrkl kafe z obřího šálku. "Dostal bys mimořádný volno, na konci kvartálu extra prémie a při nejbližším povyšování by na tebe určitě taky nezapomněli. Jenže ten bastard zase pláchnul."

Vernet si podpíral bradu a civěl na displej počítače.

"Jak to, že ho nepřejedou?"

"Mě se neptej, já bych ho přejel," uchechl se Selik.

"Co ten tvůj informátor?"

"Ten není k ničemu. *Zatím*. Zkoušel jsem ho zmáčknout, ale mamě. Práskne sem tam nějakou menší věc, ale prásknout něco většího se bojí. Musíme se bez něj zatím obejít. Hele, byli tam nějakí svědci?"

"Prosím tě, tam se seběhlo čumilů," odrkl si Vernet a vytukal na klávesnici dotaz na případná svědectví poslední řetězové srážky. "Jako první, jen tři minuty po naší hlídce dorazila na místo nehody Onaiwi Femingová."

"Kdo?"

"Sněhová víla. Nafetovaná kokainem."

Selik převrhl hrnek.

"Sjed' mi minulou Chodcovu akci," křikl na Verneta a nechal hnědou tekutinu vsáknout do úředních lejster.

"Sjed' si ji sám," praštil Vernet do klávesnice.

"Tak uхни."

Selik hbitě oběhl stůl a odstrčil Verneta od terminálu.

"Tak se koukej, kdo byl minule jako první na místě. Jen o chlup za zásahovým vozem, který si to tam kalil se sirénou dvoustovkou."

Vernet se naklonil Selikovi přes rameno.

"A sakra."

Na displeji zeleně svítilo jméno Onaiwi Femingové.

"Co tam ta fet'áčka dělala?"

"Mě by zajímalo," nakrabil čelo Selik, "jak tam mohla být skoro tak rychle jako policejní zásahový vůz."

"Ty myslíš..."

"Myslet?" zděsil se na oko Selik. "To bych si nedovolil. Ale tu fet'áčku bych nechal hlídat."

"Prosím tě. kde bys na to vzal lidi?"

"Tady," ucedil Selik skrz zuby. Vytáhl z kapsy plastickou minci. "Hodíme si, kdo začne. Druhý bude připravený vyrazit, jakmile ta piksla kokainu zamíří k dálnici. Mám orla," dodal rychle a vyhodil minci do vzduchu. Padla hlava a Vernet si odevzdaně povzdychl.

VII.

"Jak to děláš?" osmělil se Awad.

Chodec pozoroval dálnici přimhouřenýma očima a jen pokrčil rameny.

"Nevím. Poslouchám auta a prostě najednou vím, že musím udělat krok nebo že se mám zastavit. Vidět nepotřebuju. I kdybych viděl, stejně bych nevěděl, co ty starý věci provedou. Některé se snaží vyhnout, ale v poslední době přibýlo těch, který chtějí chodce zabít. Je to boj, je to válka."

"Jak jsi vůbec zjistil, že to dokážeš?"

Awad musel křičet, aby ho bylo slyšet přes burácení aut, která se hnala ven z města a od nichž je odděloval jen mohutný plast svodidel.

"Jednoduše. Jednou sem to zkusil."

Pak už Chodec nevěnoval Awadovi pozornost. Z váčku na krku * vytáhl šátek a zavázal si oči. Ještě se usmál směrem k Awadovi a skočil do vozovky. Na silnici vypuklo peklo. Na náspu nad dálnicí se mezi křovím krčily dětské postavičky v modrých tričkách a fascinované zíraly na Chodcův tanec mezi auty. Awad stál u svodidel a křečovitě zatínal prsty do rozpáleného plastu. Stoupal si na špičky, aby lépe viděl. Naklonil se přes svodidla. Prudký uder do boku ho srazil k zemi. Svět se s ním zatočil. Na chvíli padla na všechno tma.

Ležel ha břicho v louži krve a všechno vnímal nezvykle ostře. Pach benzínu, hluk srážek i jemnou, zrnitou strukturu země, na niž se díval ze vzdálenosti několika milimetrů. Necítil bolest. Levou ruku měl bezvládnou. Brnicími, otupělými prsty pravačky nahnatal ostrou štěpinu plastové karoserie, která mu trčela pod lopatkou. Omdlel. Když se probral, stála kolem něj vyděšená géčka.

"Co čumíte!" zachraptěl. "Vezměte mě pryč. Za chvíli jsou tu policajti."

"Musíš do nemocnice."

Awad poznal Fatimin vyděšený hlas.

"Ani nápad. Odneste mě!"

"To zranění..."

"Udělali by tam ze mě věc."

"Můžeš umřít..."

"Klidně i chcípnu. Ale železo do mě nedostanou."

Fatima si stáhla přes hlavu modré tričko a roztrhala ho na cáry, kterými obvázála Awadovy rány. Nad střepinou chvíli váhala. Pak ji vytrhla z rány a hodila za sebe.

Awad obrátil oči v sloup. Zachytil Džabarův pohled, lačně hltající Fatimina malá prsa.

"Zkus se jí dotknout a zabiju tě," zasyčel na Džabara.

Džabar se pohrdavě uchechtl a odplivl si do prachu.

Čtyři silní kluci si zvedli Awada na ramena. Až do mozku mu projela škubavá, nesnesitelná bolest. Přál si omdlít, ale nekonečně dlouho mu to nebylo dopřáno.

Průvod s raněným šel pomalu postranními uličkami k centrálnímu parku a pak dál na opuštěné předměstí. V půli cesty už byli všichni při pohledu na bezvládně visící Awadovu hlavu přesvědčeni, že nesou mrtvolu.

VIII.

"Chodec žije! Přežil to! Lidi, Chodec žije!"

Awad se unaveně pozdvihl na lokti. V nočním chládku dokázal na chvíli usnout. Teď už do rána nezamhouří oko. Rány se mu hojily rychle, tak rychle, že to vypadalo jako zázrak, ale pořád bolely.

Když se probрал z bezvědomí a řekli mu, že se Chodec nevrátil z posledního přechodu, propadl depresi. Jak bojovat proti starým věcem bez Chodce? Bez Chodce, bez jeho zázračného charisma se gang na staré věci nakonec vykašle. Géčka začnou honit jen kšefty s drogami, krást, chlastat, fetovat a souložit. Nic víc je nebude zajímat. Sem tam možná někoho prásknou čipovou pistolí, ale nejspíš jen proto, aby mu sebrali peněženku a hodinky. Starým věcem už nebude stát v cestě vůbec nic. Pochyby ho týraly víc než bolesti. Nakonec mu bylo jasné, že právě z Chodcova konce musí čerpat sílu, kterou bude potřebovat.

Když se po čtyřech dnech dokázal postavit na nohy, rozbrečela se Fatima radostí. Awad se přemáhal, aby na sobě nedal znát bolest a doufal, že by jeho uzdravení mohlo přerůst v legendu, kterou tolik potřeboval. Dal by všechno za to, kdyby se někdo jen náznakem zmínil o zmrtvýchvstání. Však už by tu jiskřičku dokázal rozdmýchat v něco, co by snad nahradilo vliv Chodce.

Brzy začalo být jasné, že zranění nezůstane bez následků. Awadova postava se groteskně zkroutila. Levé rameno mu pokleslo a záda se mu prohnula do zrudného oblouku, takže musel stáčet hlavu na stranu, když chtěl dohlédnout dál, než na pár kroků před sebe. Nelitoval toho. Zmrzačení muselo připomínat všem sílu, s jakou odmítl nemocnici a transplantace, sílu, s jakou se postavil proti kultu starých věcí.

"Chodec žije!" křičel Fretka a kolem něj se začínala sbíhat géčka.

Fatima pomohla Awadovi vstát. S vykrouceným krkem nevěřicně zíral na maličkého Asiata s vyholenou hlavou.

Je pravda, že ten malý hajzlík občas někoho udá policajtům? Kdyby měl Awad jen náznak důkazu, dávno by na Fretku poštvál géčka. Teď litoval, že to neudělal. I bez důkazů. Ta dobrá zpráva o Chodcovi byla přímo *neuvěřitelně dobrá*. Vypadala jako parádní bouda.

"Chodec žije! Chodec je naživu!" vriskal zadýchaně Fretka a pobíhal po hale polorozpadlého hotelu, kam se Awad s gangem uchýlil. Oheň, na kterém se pálily zbytky vytrhaných parket, ozařoval Fretkovu upocenou tvář.

"Kde je?" zeptal se Awad.

"Chytli ho policajti."

"Cože?"

"Jo, drží ho na stanici už týden."

"To je blbost," křikl Džabar.

"Kdyby ho dostali policajti, tak už by nežil. Ty by ho vykostili zaživa," zamumlal vytáhlý hubený kluk tak, že mu skoro nebylo rozumět. Při zatýkání po vloupačce mu policisté vyrazili přední zuby. Na oplátku si sám vyrazil uměle implantované řezáky a přidal se k Chodcově gangu. Na odpudivou černou dírou mezi předními zuby byl náležitě pyšný a mluvil hůř, než musel, jen aby své postižení zvýraznil.

"Jasně. Utloukli by ho. Jsou to taky jen starý věci. Utloukli by každého z gangu," přizvukovali další.

"Neutloukli ho!"

"Jedinýho, kdo s nimi přijde do styku a koho neutloukli, seš ty, Fretko. A to se mi nelíbí," ucedil Awad pohrdavě.

"Jednoho kluka sbalili za to, že zkusil přejít osmadvacátou. Včera ho pustili. A ten říká, že tam Chodce viděl."

"Co když se plete?" namítl Awad.

"Mám ti vyřídit, že Chodec chce, abysme si pro něj přišli."

"Krucí, co když je to bouda!" vztekal se Awad.

"No jasně," přikývl vytáhlý kluk bez předních zubů.

"Když ses ho ptal, jak přišel na to, že by mohl být Chodec, tak ti prý řekl: Jednoduše. Jednou jsem to zkusil. Je to tak?" zeptal se Fretka a na hlase mu bylo znát, že sám napjatě čeká na Awadovu odpověď.

"Jo. Přesně. Doslova," vyrazil ze sebe Awad. "Dojdeme si pro něj."

Musel okamžitě zareagovat na změnu situace. Chodec byl opět ve hře. Nemělo cenu čekat, až někdo docení Awadovu oběť. Mohl by přijít o ruce a nohy a s nikým by to nakonec asi ani nehnulo. Gang potřeboval Chodce. A stát se jeho zachráncem také nemuselo být špatné.

"Awade, neblázni," ozvala se Fatima. "Sotva stojíš na nohou."

"Jdeme si pro něj!" zaječel Awad. "Jdeme si pro něj!"

"Měli bysme počkat do rána," namítl Džabar.

"Houby, jde se hned!"

IX.

"Víš, co se děje venku?" zeptal se Selik.

"Co by se dělo? Je půl třetí ráno," zabručel Vernet. "Teď tam může dělat nepřístojnosti tak akorát Sněhová víla. Zevluje nám před stanicí už tejden a čtvrtí..."

"Houfujou se nám tam géčka!"

"A sakra."

Oba se naklonili nad obrazovku. Ulice před policejní stanicí osvětlená studeným světlem výbojek se hemžila dětskými postavičkami oblečenými do modrých triček. Jejich křik byl

stále silnější.

"Staré věci pryč!"

"Do šrotu! Do šrotu!"

"Koroze!"

"Co mají za lubem?" odfoukl si nervózně Selik.

Vernet pokrčil rameny.

"Proboha, těch je," vzdychl si.

"To je strašný. Vidiš toho mrzáka?"

V detailním záběru kamery se na obrazovce směšně komíhala pokroucená, znetvořená Awadova postava.

"Hnus," ulevil si Vernet.

"Do šrotu! Do šrotu!" ozvalo se za Selikovými zády.

"Drž hubu, než tam na tebe vletím!"

"Proč ten kluk ještě není v past'áku?" vztekal se Vernet.

"Mohls ho tam dávno odvézt sám."

"Do šrotu! Do šrotu!" skandoval Chodec.

Z obrazovky mu přizvukoval modře oblečený dav, který se shlukl kolem vychrtlé ženské postavy, polehávající na chodníku v chumlu špinavých hadrů.

"Do šrotu! Do šrotu!" křičel Chodec stále hlasitěji a bušil pěstmi do mříží.

"Skoč pro mladýho. Já zatím ztiším toho syčáka."

Vernet měl na Chodce vztek. Sáhl po obušku a pomalými kroky se blížil k mřížím cely.

"Tak pojď, ty starej kráme!" dráždil ho Chodec. "Pojď a bouchni si do masa! A dej si bacha, ať ti při tom nevypadnou baterky!" Chytil se za paži a teatrálně s ní zatřepal. "Maso! Maso! Vidiš to? Maso! Žádná elektronická veteš."

Vernet sáhl k opasku po magnetické kartě, aby otevřel celu.

Ztluču ho do krve, zabiju ho, opakoval si. Chtěl to udělat už několikrát, ale nikdy to nedokázal. Dokonce zarazil i "mladýho", který se netajil touhou Chodce zmlátit a na rozdíl od Verneta i Salika by to asi dokázal.

Vernet došel až k mříži. Natáhl ruku s kartou k elektronickému zámku, a pak ji nechal zase klesnout. Dokázal zmlátit kohokoli, starého bezdomovce se souchotinami, stejně jako těhotnou štetku. Jen tohohle bastarda, který by si zasloužil stáhnout zaživa z kůže, se nedokázal dotknout.

Rozespalý policejní nováček se zmuchlanou, propocenou uniformou a obličejem otláčeným o desku stolu mžoural na obrazovku monitoru.

"Zase jsi chrápal, Phile!" zařval Vernet. "Řekl jsem ti jasně, že máš dělat papíry! Že máš udělat přehled nevyřízených případů! Co si myslíš? Že budeme makat za tebe a ty se budeš flákat? Jednou ti rozbiju hubu!"

Popošel k rozespalému Philovi a výhružně se rozmáchl obuškem. Phil ustrašeně couvl. Vernet si uvědomil, že je schopen ho skutečně praštit. Kristepane, co se to děje? Seřezal by

kolegu a toho všiváka za mřížemi se ani nedotkl.

"Nechte těch blbin," okřikl je Selik. "Vypadá to, že se chtějí pustit do Sněhový víly."

"Tu ať si klidně rozeberou," mávl rukou Vernet.

"Přeci ji nenecháme napospas té sběři. Je na chodníku před stanicí," namítl Selik.

"No a co?"

"Můžeme z toho mít průšvih. Umíš si představit, co by o tom asi napsali v novinách. Šéf by nás za to sežral i s chlupama."

"Tak zavoláme šéfa, ať si to s nimi vyřídí. Já mezi tu chátru nejdu!"

"Neblbni. Plácáš nesmysly, Vernet."

"Tak tam pošli mladýho. Aspoň se mu nebude chtít spát."

"Ne," vyjekl Phil. "Sám tam nejdu. Je jich moc."

"Mazej!" houkl na něj Vernet.

Phil si urovnal opasek a váhavě zamířil ke dveřím.

"Tak sebou hni!"

Selik se díval za Philem, jak se neochotně vleče ze služebny a mizí v chodbě. Nesledoval obrazovku ani v okamžiku, kdy Phil pootevřel dveře.

"Zavři!" zařval Vernet, ale bylo pozdě.

Náraz dveří odhodil nováčka na zeď. Dovnitř se hrnuly postavy v modrých tričkách.

Vernet přiskočil ke dveřím do chodby, přibouchl je a otočil klíčem v zámku.

"A ste v pytli, poldové!" chechtal se Chodec.

"Bud' zticha!"

To bylo to jediné, co dokázal Vernet Chodci říct.

Za dveřmi bylo slyšet Philovo úpění a řev géček. Pak dopadly na zámek první rány.

Selik se pokoušel třesoucíma rukama vytočit číslo policejní ústředny okrsku, aby ohlásil přepadení a přivolal pomoc.

Vernet vystřelil přes dveře a z chodby se ozval výkřik.

"Je tam náš mladej!" zařval Selik.

"Na toho kašlu. Ten je dávno tuhej!" odsekl Vernet a vystřílel proti dveřím zásobník. Znovu nabít už nestačil. Dveře povolily a dovnitř se valila géčka. V rukou držela čipové pistole a pálila z nich bezhlavě kolem sebe. První salva ochromila Selikovi elektronickou paži. Než stačil druhou rukou sáhnout po revolveru, zasáhl ho do prsou mohutný impuls Fretkovy čipové pistole. Srdeční stimulátor a regulátor ventilace plic se v tom okamžiku zastavily. Selik lapal po dechu a před očima mu zavířila rudá kola. Vernet ochromený zásahem do mozkových čipů na něj padl a srazil ho k zemi.

"Jsme tady, Chodce," ječel Fretka a zběsile mačkal spoušť čipové pistole. "Přesně jak jsi to chtěl. Jsme tady!"

"Nechtě toho a radši mi otevřete," křičel na ně Chodec přes mříže. "Za chvíli se to tady bude hemžit chlupatejma. Musíme pryč!"

"Kdo má kartu k zámku?" zeptal se Awad.

"Ten tlustej," kývl Chodec k Vernetovi.

Awad se s námahou sehnul, aby prohledal Vernetovi kapsy.

Nikdo si nevšiml vyzáblé ženy, která se vkradla do policejní stanice. Rozhlížela se obezřetně kolem a pak jí padl do oka revolver, povytažený z pouzdra na Philově opasku. Phil ležel bezvládně na podlaze chodby.

"Ty teďka ten revolver nepotřebuješ," zašeptala žena. "Já si ho od tebe půjčím, hošíčku. Jen na chvíličku. Na chvílku. Pak ti ho zas vrátím."

Roztřesenými prsty vytáhla revolver a nejistým krokem vešla do služebny.

"Konečně tě mám, ty bastarde," zachroptěla.

Všichni se k ní otočili. Opřela se zády o zeď a zamířila na Chodce.

"Odprásknu tě! Kdybys věděl, jak dlouho po tobě pasu! Nedáš mi ani na chvíli pokoj. Pořád musím za tebou. Pořád. Teď to skončí. Zmáčknu to a bude konec. Už neudělám ani krok. Ani se nehnu. Jen zmáčknu spoušť. Od tebe je lepší se držet dál. Jinak mě to zase zmůže. Ta lítost..."

Hlas se jí chvěl. Ztrhanou tvář plnou vrásek měla staženou do bolestné grimasy. Tolik se bála, že nedokáže zmáčknout spoušť. A ono to najednou jde! Dokáže to!

Třeskla rána.

Žena se pomalu sesunula k zemi. S očima doširoka otevřenými se stále opírala o zeď. Na prsou se jí po špinavých šatech rozpíjela červená skvrna. Awad ještě chvíli držel Selikův revolver v ruce a pak jej odhodil na zem.

"Co čumíte!" zařval. "Honem pryč!"

Magnetickou kartou odemkli celu a rychle vyběhli na ulici.

Phil pootevřel oči a tiše zasténal. Pekelně ho bolela rozbitá hlava. Hluk výstřelů mu ještě zněl v uších. Všude kolem byla krev.

Vzpomínal, co řekla Onaiwi Fémíngová. Mělo by to dávat nějaký smysl. Mělo by to do sebe zapadat. Zatím netušil jak. Zahlédl zkroucená těla Selika a Verneta a udělalo se mu špatně.

"Já ho dostanu, kluci," zašeptal hlasem zastřeným nevolností. "Přísahám."

Vyvrácenými dveřmi sem doléhal sílící jekot sirén.

X.

Chodec seděl na zemi a zády se opíral o rozpraskanou kůru suchého stromu. Rozhlížel se po suchem spáleném parku před polorozbořeným hotelem a zpovzdálí sledoval Fatimu, která se naštvaně bránila Džabarovým dotěrnostem.

"Koukám, že ta tvoje ségra už mezi nás zapadla."

"Chtělo to čas, nic víc."

"Čas. Čas je to, co nemáme. Každou hodinu jsme blíž tomu, proti čemu bojujeme. Ať chceme nebo ne, nakonec i z nás jednou budou staré věci."

"To je nesmysl!" vyhrkl pohoršeně Awad.

"Není. A ty jsi jediný, komu to tady můžu říct." Chodec máchl rukou ke géčkům. Potloukali se kolem bahnitého jezírka uprostřed zpustlého městského parku, kouřili

marihuanu, pili kořalku a hráli karty. "Oni by si to nikdy nepřipustili. Kdyby se podívali pravdě do očí, museli by se vzdát svého snu, svůj jediný pofiderní jistoty. Nebo spíš chorobný iluze. Všichni se chovají, jako kdyby jim mělo být věčně patnáct. Čtyřicítka je pro ně věk, kterýho by se teď nechtěli ani dožít. Ale jednou nám všem bude čtyřicet. Bude nám i padesát, šedesát, sedmdesát. Vodejdou nám ledviny, prochloráme si játra. Nakonec šáhneme po transplantacích. Nic jiného nám nezbyde."

"Jak to můžeš vůbec říct! Jak to můžeš říct zrovna mně! Podívej se na mě! Podívej! Vypadám jako někdo, kdo touží po tom, stát se starou věcí?"

"Musím to říct. Aspoň tobě to řeknu. Kdybych to v sobě tutlal, tak se zblázním."

Chvilí mlčeli.

"Bojím se smrti," zašeptal Chodec.

"Přešel jsi třetí východní! První jižní dokonce tam a zpátky! Ty že máš strach umřít? Tomu nevěřím."

"Mám strach z toho, že jednou budu starej a umřu. Někdy mě ten strach popadne, nejčastěji v noci, a pak cejtím, že všechno, co tu dělám, o co se snažíme, je úplně zbytečný. Že je to blbost. Teď na podzim, když padá listí, se mi to stává často."

"Proč mi to říkáš?"

"Nevím. Dělám spoustu věcí bez toho, že bych věděl, proč je vlastně dělám. Když mi bylo nejhůř, když jsem se nejvíc bál, když už mě strach ochromil tak, že jsem se nemohl skoro ani hnout, šel jsem k dálnici a přešel jsem na druhou stranu. Kašlal jsem na ty starý věci, co přitom přišly do starýho železa. Byly mi ukradený. Hlavně, že se mi ulevilo. Všechno to ze mě spadlo. Alespoň na pár dní, na týden."

"Kdo byla ta ženská, co tě chtěla zabít?" zeptal se Awad, aby odvedl řeč jinam. Bylo mu z Chodce trapně. Styděl se za něj.

"Nevím," odbyl ho Chodec.

"Tomu mám věřit, jo?"

"Budeš muset."

Chodec se podíval do dálky přes napůl vyschlé jezírko nad koruny stromů se sluncem spáleným listím. Pak řekl něco, co vzalo Awadovi dech.

"Od té chvíle, co jste mě dostali ven od policajtů, se bojím dělat chodce."

"To neříkej, to ne..."

"Ani jednou jsem to nezkusil. Ne, že bych nechtěl. Nemůžu. Nedokážu to!"

"Tiše, než tě někdo uslyší," sykl Awad a opatrně se ohlédl. Nikdo si jich nevšímal. Nikdo je neslyšel.

Awada zachvátil zmatek, panika. Bez Chodce ztrácí zase všechno smysl. Už si to vyzkoušel. Není schopen ho nahradit. Bez Chodce a jeho vlivu se gang nedokáže obejít. A kdyby měl padnout gang... Všechno, co se stalo, by bylo zbytečné. Smrt máminy staré věci. Awadovo zmrzačení. Smrt těch dvou policajtů. Smrt narkomanky, kterou zastřelil na policejní stanici. Smrt všech starých věcí na silnicích. Smrt chodců i smrt obyčejných géček.

"Musíš to zkusit, Chodce."

"Bojím se. Bojím!"

"Zabiju tě, jestli to nezkusíš."

"Ty..."

"Zabil jsem už příliš mnoho lidí, než aby mi ještě na někom záleželo."

"Neblázni..."

Awad sáhl do vácku, který měl zavěšený na krku. V prstech držel plastovou střepinu. Sebral ji u magistrály na místě, kde přišel k úrazu. Ostré hrany střepiny hrály na slunci duhovými barvami.

"Udělalo to ze mě mrzáka," šeptal Awad. "Z tebe by to udělalo mrtvolu."

Švihl rukou a střepina rozsekla modrou tkaninu trička a pod ní i kůži na Chodcových prsou. Rána se zalila krví a Chodec na ni rychle přitiskl ruku. Nevěřicně zíral na krev, která mu protékala mezi prsty.

"Tys mě říznul," vyjekl.

"Drž hubu!" zašeptal Awad výhružně. "To je jen škrábanec. Není to nic proti tomu, co tě čeká, jestli se nesebereš a nevyrazíš k dálnici."

"To ti neprojde," vzlykal Chodec tiše. "Zavolám ostatní géčka a řeknu jim..."

"Zavolej. Až se dozvědí, že se bojíš, skončujou to s tebou sami. Jestli se nesebereš, máš to u nich spočítané."

Držel Chodce pod krkem. Před očima mu blýskal střepinou. Chodec se bál. Třeštil oči a třásl se. Awad povolil sevření.

"Kdy vyrazíme, Chodce?" usmál se.

Chodec lapal po dechu. Šrám na prsou ho bolel a tekla mu z něj krev.

"Navečer. Až navečer. Za soumraku mi to šlo nejlíp."

"Vyzvednu si tě. Nezkoušej se zdechnout," dodal varovně Awad, zvedl se a šel se opláchnout k jezírku.

Chodec se tiše rozplakal.

"Nikdy mi nikdo neublížil. Nikdy. Až ty..."

Awad už si ho nevšímal. Dovlekl se k vyschlému jezírku, kde se povalovala většina gangu.

"Poslouchejte mě všichni! Dneska večír, v půl devátý přesně, přejde Chodec čtyřiadvacátou magistrálu. Přesně u osmého kilometrovníku. Všichni se tam sejdeme! Všichni, je to jasný?" křikl a otočil se k Chodci, který zůstal sedět na návrší pod uschlým stromem. Tak se stalo, že si nevšiml, jak se Džabar pomalu zvedl a nenápadně se vytratil.

XI.

Zástup postav v modrých tričkách dorazil k magistrále. Slunce zapadalo za vysoké budovy na obzoru. Nastupující soumrak plašila jen světla reflektorů. Z návrší vypadala magistrála jako rychle tekoucí proud žhavé lávy.

Chodec sáhl pomalu pro šátek, aby si *zavázal* oči.

"Nedělej to!" ozvalo se jim za zády.

Všichni se otočili.

Stál proti nim policista v uniformě. V ruce držel pistoli impozantní ráže.

"Jsou tu policajti!" zavřeštěl Fretka.

Chtěli se rozprchnout, ale pak se zastavili. Viděli jen jednoho jediného muže v uniformě. Nikde se neobjevovali další. *Začala* se jim vracet odvaha.

"To je Phil, ten mladej ze stanice, kde mě drželi," zašeptal Chodec Awadovi.

"Ať je to třeba policejní prezident," odsekl Awad. "Kde se tady bere?"

Chvilí podezíral Chodce, že zavolal policii, aby nemusel přejít magistrálu. Pak to zavrhl. Byla to blbost. Podíval se po Fretkovi. Jestli je práskl, uměl se tvářit tak, že to na něm Awad nepoznal.

"Nedělej to, Khane Femingu!" opakoval policista.

Chodci vypadl šátek z prstů.

Policista došel na pár kroků před Chodce a Awada.

"Nedělej hlouposti, Femingu, můžu zavolat posily. Jsou tady v minutě. Ale ty se mnou půjdeš sám," dodal policista stísněným hlasem. Hlouček géček se začal kolem něj pomaličku svírat.

"Nech toho!" křikl a otočil se na Fretku, který se pokoušel vytáhnout nenápadně z kapsy čipovou pistoli.

Obrátil k Fretkovi ústí pistole.

"Dej ruce nad hlavu a pojd' sem!"

Fretka váhavě přistoupil k policistovi. Ten mu rychle sáhl do kapsy a hodil čipovou pistoli na zem.

"Blbče," řekl a odstrčil ho od sebe. "Já jsem čistý. Nemám v sobě ani bit nějaké elektroniky. Na mě si nepřijďte jako na ty chudáky Vernetu a Seliku, které jste odpravili na stanici."

"Co po nás chceš?" zeptal se Awad.

"Feminga, kterému vy říkáte Chodec, a tebe, Awade. Ostatní mě momentálně nezajímají."

Odkud zná mé jméno, napadlo Awada. Blýskl pohledem po Džabarovi a ten se na něj drze ušklíbl a popošel k Fatimě.

"Ty svině!" zasyčel Awad na Džabara.

"Tak klid!" okřikl ho policista.

"Awad a Khan Feming jdou se mnou, ostatní ustoupí dvacet kroků zpátky."

Sáhl do kapsy a vytáhl dvoje pouta.

"Nevím, proč bysme to dělali?" odsekl Chodec.

"Protože já teď prozradím gangu tajemství tvých úspěchů, Chodce. Pak ti bude ve vězení mnohem líp než s gangem."

"Nemám před nima žádný tajemství."

Awad poznal, že Chodec lže. Že je v koncích a zoufale hledá, jak by se vykroutil.

"A řekl jsi jim, kdo byla ta ženská, která tě chtěla na stanici zabít?" zeptal se policista. Po čele mu stékal pot, ale neměl odvahu si ho setřít.

Chodec mlčel.

"Řekl jsi jim, že to byla tvá matka Onaiwi Femingová?"

"Cože?" obrátil se na Chodce Awad. "Je to pravda, Chodce?"

Chodec ztěžka přikývl.

"Koukám, že jsi svým kamarádům nesdělil spoustu důležitých okolností. Tak poslouchejte..."

Zkoprněle postávali za Chodcem a Awadem a váhali mezi útekem a útokem. "Tenhle hoch je Khan Feming, syn Onaiwi Femingové, narkomanky, kterou znala celá galerka jako Sněhovou vílu. Od chvíle, kdy se Khan narodil, ho chtěla matka zabít. Byla psychopat. Mozek měla rozleptaný drogou. Byla naprosto nevypočitatelná. Aby Khana zachránil, nechal mu jeho otec voperovat do hlavy čip, vysílající..."

"Zabte ho!" zařval Awad. "Přeci nebudeme poslouchat takový nesmysl!"

Dav nesměle přešlápl na místě.

Policista ztěžka polkl.

"Voperovali mu čip. Vysílá do okolí vlny, které ovlivňují funkce mozku. Působí to na vzdálenost několika desítek metrů. Díky tomu budí Khan Feming u lidí soucit. Nikdo mu nedokáže ublížit. Ani řidiči na magistrále ho nedokážou přejet."

Gang stál nehnutě. Všichni byli v šoku z toho, co slyšeli. Chodec a čipy.

Policista věděl, že je to velice křehký stav. Kdyby sáhl po vysílačce a zkusil zavolat o pomoc, dal by tím géčkům signál k útoku. V duchu si nadával, že se sám dostal do takové situace. Nejnebezpečnější byl Khan Feming s tím svým zatraceným čipem. Odhadoval, jestli by mu Džabar mohl nějak pomoci. Dospěl k názoru, že na toho parchanta se nedá spolehnout. Tomu šlo jen o to zbavit se Awada a Chodce, zmocnit se gangu a dostat se pod kalhotky té malé holce.

"Na něj! Je tady sám!" ječel Awad. Několika kulhavými přískoky vyrazil proti policistovi. Dav za ním ještě váhal.

Mohl Awada zastřelit, ale to by bylo to poslední, co by stačil udělat, než by ho gang roztrhal na kusy.

"Jestli mluví pravdu, tak na něj skoč!" zařval Awad na Chodce. "Přeci ti nemůže nic udělat!"

Chodec se pohnul.

Vzápětí práskl výstřel. Chodec zavrával a padl s roztráštěnou lebkou.

Přes policistu se převalila vlna těl v modrých tričkách. Trvalo to jen chvíli. Vzápětí si to vyřídili s Džabarem. Bezvzládná těla pohodili do křoví.

Awad zíral na zmasakrovanou Chodcovu mrtvolu. Ten polda lhal. Lhal! Mělo ho to napadnout. Sám přeci dokázal Chodce říznout. Jak by mohl mít čip, který by ho chránil před násilím a budil soucit. To je úplná blbost!

Na zkrvavené Chodcově lebce se cosi kovově lesklo. Awad se sklonil a vztekle vyrval z Chodcovy lebky malý předmět. Chvíli na něj fascinovaně zíral. Spoje čipu byly roztavené, vypálené čipovou pistolí.

Bylo mu, jako kdyby sám dostal ránu do hlavy, jako kdyby mu někdo vystřelil mozek. Tak proto... proto se začal bát. Při boji na policejní stanici se pátilo z čipových pistolí na všechny strany. Kdo by se staral o Chodce. Koho by napadlo, že není čistý. Za Chodce by dali ruku do

ohně.

To je konec.

"Co je, Awade?" zeptal se Fretka.

Awada se probral ze zadumání a horečně přemýšlel.

Ne, ještě není konec.

Zdvihl ruku s čipem vysoko nad hlavu.

"Voperovali Chodci čip!" zařval. "Ty svině policajtský! Určitě mu to udělali, když ho drželi za mřížema. Udělali z něj starou věc!"

Všichni stáli a nevěřícně civěli na krvavou destičku v Awadově ruce.

"Řvi!" sykl Awad na Fretku, který přišel blíž, aby si čip prohlédl.

"Zabili ho!" zaječel Fretka. "Kdyby neměl ten čip, tak toho poldu určitě sejmul. Udělali z něj věc!"

"Udělali z něj věc, aby ho mohli ovládat. A tím ho zabili!" křičel Awad a věděl, že právě v téhle chvíli se zrodila legenda a jestli ji dokáže pořádně přiživit, tak jeho soukromá válka se starými věcmi nekončí. Teď, s pomocí legendy o Chodcovi, se teprve pořádně rozjede.